

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. J. U.**, zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem nám. Republiky 2/2, Plzeň, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2019, č. j. PPR-37302-4/ČJ-2019-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2022, č. j. 9 Ad 7/2020-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ředitel Policie České republiky Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 1. 10. 2019, č. j. NCOZ-3286-25/ČJ/2017-410012 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), zastavil řízení o žádosti žalobce podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve spojení s § 179 téhož zákona, neboť tuto žádost shledal zjevně právně nepřipustnou. Žalobce požadoval přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (ve výši 360.600 Kč) spočívající v psychických útrapách, jež mu byly způsobeny nezákonnými rozhodnutími ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 29. 12. 2011, č. 2223/2011, a náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 5. 2012, č. j. PPR-

21655-4/ČJ-2011-99KP (dále společně jen „zrušená rozhodnutí“), na jejichž základě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a která byla následně zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 6 Ad 12/2012-69.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který žalobu zamítl shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Městský soud zdůraznil, že spornou byla v řízení otázka pravomoci služebních funkcionářů rozhodnout o náhradě škody z titulu nemajetkové újmy podle § 98 zákona o služebním poměru.

[5] V tomto směru poukázal především na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 19. 6. 2019, č. j. Konf 13/2018-19, (dále také jen „usnesení č. j. Konf 13/2018-19“), který rozhodoval přímo ve věci žalobce týkající se jeho žádosti o náhradu nemajetkové újmy. V něm dospěl zvláštní senát ke shodnému závěru jako ve svém předcházejícím usnesení ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16, podle něž to je správní orgán (služební funkcionář), kdo je povinen vydat rozhodnutí o nároku žadatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, jestliže ke vzniku této újmy došlo při výkonu služby, v přímé souvislosti s ní nebo pro výkon služby, obsažené v zákoně o služebním poměru. Městský soud zdůraznil, že z usnesení č. j. Konf 13/2018-19 vyplývá i to, že zvláštní senát připustil takový výklad zákona o služebním poměru, podle něž uvedený zákon neumožňuje odškodnění nároků poškozených příslušníků ozbrojených sborů, které nemají právní základ ve služebním zákoně a které vykazují určitá specifika služebního poměru. Tento výklad však ponechal na správních orgánech. Konečně zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 13/2018-19 dospěl podle městského soudu i k závěru, že na nárok žalobce nedopadá zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“).

[6] Podle městského soudu však došlo ke změně v náhledu na uvedenou problematiku v důsledku vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19 (dále jen „nález sp. zn. Pl. ÚS 1/19“), kterým bylo zrušeno usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 11/2018-16. V uvedené věci se stěžovatel domáhal, stejně jako je tomu i v nynějším případě, náhrady nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí služebního orgánu, tudíž náhrady újmy, která nevznikla při výkonu služby. Ústavní soud ve svém nálezu vyslovil nesouhlas se závěrem zvláštního senátu o tom, že příslušným k vydání rozhodnutí o nároku na náhradu škody spočívající v nemajetkové újmě je správní orgán, tj.

pokračování

ředitel ozbrojeného sboru, a v důsledku toho ani s navazujícím závěrem, že pro posouzení uplatněného nároku je vyloučeno použití zákona o odpovědnosti za škodu a pravomoc soudů v občanském soudním řízení.

[7] Městský soud upozornil, že na nález sp. zn. Pl. ÚS 1/19 reagoval zvláštní senát usnesením ze dne 20. 4. 2021, č. j. Konf 11/2017-83, ve kterém se navrhovatel mimo jiné domáhal nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí služebního orgánu, a uzavřel, že v případě, kdy je rozhodováno služebním funkcionářem o věcech služebního poměru, jedná se o zvláštní druh správního řízení, a poškozený má proto ústavně zaručené právo obrátit se na soud a tvrdit, že mu byla způsobena újma nezákonným výkonem veřejné moci. Ve svých následujících usneseních ze dne 12. 7. 2021, č. j. Konf 8/2019-16, a ze dne 14. 1. 2022, č. j. Konf 11/2018-64, pak tento závěr zvláštní senát zopakoval a dospěl k závěru o použitelnosti zákona o odpovědnosti za škodu na uvedené případy.

[8] Městský soud dodal, že ač byl nález sp. zn. Pl. ÚS 1/19 vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, je přesto třeba k němu přihlédnout, a „prolomit“ proto zásadu obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s. (o tom, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu - poznámka soudu), neboť se jedná o zcela zásadní otázku rozdělení pravomocí státních orgánů, a považoval za potřebné respektovat čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Na základě těchto úvah tudíž městský soud uzavřel, že správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali správně, pokud zastavili řízení o žádosti žalobce (byť v případě znalosti později vydaného nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 by zřejmě zastavili řízení z jiného důvodu než pro zjevně právně nepřipustnou žádost), neboť v nyní projednávané věci o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy byla dána pravomoc civilních soudů podle zákona o odpovědnosti za škodu.

[9] Městský soud v napadeném rozsudku nepřisvědčil žalobci ani co do namítané nicotnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Měl za to, že posledně uvedený správní orgán postupoval správně, zastavil-li řízení o žalobcově žádosti, neboť pro to měl zákonný podklad v § 179 zákona o služebním poměru. Z uvedeného důvodu ani napadené rozhodnutí žalovaného nebylo podle městského soudu stíženo tvrzenou nicotností.

[10] Závěrem městský soud vyslovil nesouhlas s tvrzením o porušení práva na spravedlivý proces a o diskriminaci příslušníků bezpečnostních sborů. Právě závěry plynoucí z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 tuto diskriminaci vylučují a staví nároky příslušníků ozbrojených sborů s nároky ostatních občanů na roveň. Žalobce tak měl a má možnost uplatnit své nároky u obecného soudu v občanském soudním řízení.

III.

[11] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje skutkový i právní stav věci a shrnuje, že závěr žalovaného vyslovený v napadeném rozhodnutí byl překonán usnesením zvláštního senátu č. j. Konf 11/2018-16. V jeho věci tak měl rozhodnout služební funkcionář. Má za to, že městský soud nesprávně vykládá výrok I. usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 13/2018-19, vydaného v kompetenčním sporu ve věci týkající se stěžovatele. Z odůvodnění daného usnesení podle stěžovatele plyne, že správní orgán prvního stupně měl rozhodnout ve věci samé. Tím, že takto správní orgány nepostupovaly, rozhodly nesprávně.

[13] Podle stěžovatele se městský soud nesprávně vypořádal se změnou náhledu na danou problematiku vyplývající z nálezu Pl. ÚS 1/19, neboť bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit a vrátit k vyslovení nicotnosti, nebo měl městský soud přímo vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí. Takový postup by totiž umožňoval stěžovateli uplatnit i další náhradu škody za náklady na právní služby, které vynaložil. Postupoval totiž tak, jak posléze uvedl Ústavní soud ve svém nálezu a vzniklá situace by neměla jít k jeho tíži.

IV.

[14] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Považuje jej za věcně správný, srozumitelný a dostatečně odůvodněný. Uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti nepřichází s žádnými novými skutečnostmi ani právními názory a toliko opakuje námitky, které byly vypořádány již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v napadeném rozhodnutí i v napadeném rozsudku.

[15] K námitce stěžovatele o nesprávném výkladu výroku I. usnesení č. j. Konf 13/2018-19 uvádí, že zvláštní senát se v dané věci zabýval tím, zda má rozhodovat služební funkcionář či soud. Nezabýval se naopak tím, jak má příslušný orgán v dané věci rozhodnout, a toliko nad rámec nutného vyslovil, že zákon o služebním poměru obsahuje komplexní úpravu odpovědnosti bezpečnostního sboru za újmu způsobenou jeho příslušníky, avšak některé nároky nemusí být v důsledku absence právního základu v zákoně o služebním poměru odškodněny. Uvedený závěr byl potvrzen nálezem Ústavního soudu, který uvedl, že v případě žádosti příslušníků bezpečnostního sboru o náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem jsou příslušné soudy v občanskoprávním řízení podle zákona o odpovědnosti za škodu. Jelikož byl tento nálezn Ústavního soudu vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, nezbylo žalovanému s ohledem na názor zvláštního senátu vyslovený v usnesení č. j. Konf 13/2018-19, než vydat rozhodnutí podle § 179 zákona o služebním poměru. Prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. ze strany městského soudu považuje žalovaný v nyní projednávané věci za správné.

V.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je v převážné míře založena na obecné argumentaci týkající se porušení práva na spravedlivý proces. Stejně tak v naprosté obecnosti stěžovatel vytýká městskému soudu nesprávný výklad výroku I. usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 13/2018-19 a použití závěrů obsažených v nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 1/19, aniž by však také rozporoval konkrétní závěry městského soudu obsažené v napadeném rozsudku. Z tohoto důvodu právě a jen v odpovídající míře obecnosti mohl také Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení stížnostních námitek. Současně již nyní uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry, k nimž v napadeném rozsudku dospěl městský soud a jež jsou rekapitulovány výše.

[19] Stěžejní spornou otázkou v nyní projednávané věci je to, zda měl správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, rozhodnout meritorně, tudíž o vlastním nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím správního orgánu na základě žádosti stěžovatele, či zda byl správný jeho postup spočívající v zastavení řízení podle § 179 zákona o služebním poměru.

[20] Podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, *bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.*

[21] Podle § 179 zákona o služebním poměru, *služební funkcionář řízení zastaví, jestliže účastník vzal svou žádost zpět, účastník v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, byla podána žádost zjevně právně nepřípustná nebo se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Řízení, které bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, se zastaví, jestliže odpadl jeho důvod.*

[22] Jak správně upozornil již městský soud, shora uvedenou spornou otázkou (a to přímo ve stěžovatelově případě, jenž je nyní předmětem řízení) se zabýval zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 13/2018-19, podle jehož I. výroku „[p]říslušný vydat rozhodnutí o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 336 600 Kč, vzniklé vydáním nezákonného rozhodnutí, je správní orgán.“ Zvláštní senát v tomtéž usnesení rovněž vyslovil, že „[s]i je vědom i možnosti takového výkladu služebního zákona, podle kterého nároky poškozených příslušníků ozbrojených sborů nemusí být v důsledku absence právního základu ve služebním zákoně odškodněny; to však bude již na posouzení příslušných služebních funkcionářů (případně následně soudů při přezkumu jimi vydaných rozhodnutí), zda skutečně specifika služebního poměru umožňují některá práva příslušníků ozbrojeného sboru omezit.“ (odst. [29] citovaného usnesení – pozn. soudu).

[23] Správní orgány právě na základě citovaného usnesení zvláštního senátu připustily, že byly v dané věci příslušnými k rozhodnutí o žádosti stěžovatele na náhradu nemajetkové újmy. S odkazem na znění § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s úvahami obsaženými v odst. [29] usnesení č. j. Konf 13/2018-19 však dospěly k závěru, že služební zákon neupravuje náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, a proto o takovém nároku nemohou rozhodnout meritorně. Chybí jim pro to zákonný podklad. Z uvedeného důvodu považoval žalovaný postup správního orgánu prvního stupně, který řízení o žádosti zastavil podle § 179 služebního zákona, za správný.

[24] Jak již uvedeno, po vydání napadeného rozhodnutí Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 ve vztahu k odpovědnosti za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o kázeňském provinění dovodil, že „[p]ředmětem odpovědnostního vztahu je náhrada škody, kterou lze charakterizovat, obdobně jako v pracovněprávních vztazích, jako majetkovou újmu vyčíslitelnou v penězích a u újmy na zdraví též jako odčinění fyzické bolesti, popř. zhoršení společenského postavení (...). Delikt ní odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi sboru při výkonu služby podle ustanovení § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů tedy v zásadě spočívá v odpovědnosti za materiální újmu způsobenou příslušníkovi sboru při plnění služebních úkolů a svou povahou se podobá odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vzniklou při plnění pracovních úkolů podle § 265 odst. 1 zákoníku práce (...). Rozhodování ředitele sboru o kázeňském provinění je tak výkonem veřejné moci, konkrétně kázeňské pravomoci, a nemůže být proto považováno za výkon služby ve smyslu § 98 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.“ (důraz přidán soudem). Ústavní soud tedy považoval nezákonné rozhodnutí o kázeňském provinění za výkon veřejné moci, nikoliv za výkon služby.

[25] Tyto závěry přijaté Ústavním soudem, jak vysvětlil i městský soud v napadeném rozsudku, jsou použitelné i ve stěžovatelově případě, v němž jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy plynoucí z nezákonných rozhodnutí služebních funkcionářů, na jejichž základě byl propuštěn ze služebního poměru (viz odst. [1]). Žalovaný měl za to, že stěžovatel uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené zrušenými správními rozhodnutími, ač tento nemá v zákoně o služebním poměru právní základ, proto o něm nemůže meritorně rozhodnout. Naproti tomu Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 vyslovil závěr, že o tomto nároku mají rozhodovat soudy v občanském soudním řízení. Ačkoliv tedy zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 13/2018-19 dovodil, že k rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy vzniklé vydáním nezákonného rozhodnutí je povolán správní orgán (služební funkcionář), s ohledem na skutečnost, že v daném případě tento služební funkcionář (správní orgán prvního stupně) nenašel právní základ pro takové meritorní rozhodnutí, řízení o stěžovatelově žádosti zastavil, neboť ji považoval za zjevně právně nepřípustnou ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru. Žalovaný tedy sice svůj závěr o zjevné právní nepřípustnosti stěžovatelovy žádosti a o tom, že o ní nemůže meritorně rozhodnout založil na jiné úvaze než Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 1/19, v konečném důsledku ale postup správních orgánů závěrům vysloveným ve zmíněném nálezu přesto konvenoval, neboť jak žalovaný, tak i Ústavní soud dovodili, že správní orgány nejsou povoleny k meritornímu posouzení tohoto stěžovatelova nároku.

pokračování

[26] Jinými slovy, postup podle § 179 zákona o služebním poměru byl i přes výše zmíněnou diferenci mezi žalovaným a Ústavním soudem v důvodech, pro které nelze stěžovatelu žádost věcně posoudit, ve stěžovatelově případě jediný možný. Z uvedeného důvodu městský soud nepochybil, dovodil-li, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s § 179 zákona o služebním poměru. Tomuto závěru nemá ani Nejvyšší správní soud co vytknout.

[27] Namítá-li tedy stěžovatel, že městský soud nesprávně vyložil I. výrok usnesení č. j. Konf 13/2018-19 (*Příslušný vydat rozhodnutí o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 336 600 Kč, vzniklé vydáním nezákonného rozhodnutí, je správní orgán*), z něž by podle stěžovatele mělo vyplývat, že správní orgán má o jeho nároku meritorně rozhodnout, Nejvyšší správní soud takové námitce nemůže přisvědčit. Zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 13/2018-19 rozhodoval v kompetenčním sporu, tedy o otázce, který ze státních orgánů, zda správní orgán či soud, má stěžovatelu žádost posoudit a rozhodnout. Následně však Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 1/19 v obdobné věci dovodil, že o nároku na náhradu nemajetkové újmy, kterou uplatnil i stěžovatel v nynější věci, mají rozhodovat obecné soudy v civilním řízení. Městský soud tudíž při posouzení věci správně přihlédl k pozdějšímu nálezu Ústavního soudu a s jeho závěrem obsaženým v odst. 34. napadeného rozsudku proto Nejvyšší správní soud souhlasí. Uvedená stěžovatelova námitka není důvodná.

[28] Za souladný se zákonem dále považuje Nejvyšší správní soud i navazující úvahu městského soudu o tom, že v nynějším řízení přezkoumávaná správní rozhodnutí nevykazují znaky nicotnosti ve smyslu § 77 správního řádu. Ostatně této stěžovatelově stručně uplatněné námitce nicotnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud nerozumí i proto, že ji stěžovatel opírá o závěry, které vyplývají z nálezu Pl. ÚS 1/19. Jak již uvedeno, podle tohoto nálezu mají meritorně o nárocích, jako je ten, o nějž jde v souzené věci, rozhodovat soudy v občanském soudním řízení, nikoliv správní orgány. Pochybením by tak naopak bylo, pokud by žalovaný a před ním správní orgán prvního stupně sám meritorně o stěžovatelově nároku rozhodl. Právě toho se přitom, byť se znalostí nálezu Pl. ÚS 1/19, stěžovatel domáhá. Jeho námitka je vnitřně rozporná.

[29] Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit ani v tom, že městský soud měl s ohledem na nálezu Pl. ÚS 1/19 napadené rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému k vyslovení nicotnosti, nebo měl přímo tuto nicotnost vyslovit sám. Jak již Nejvyšší správní soud vyložil výše, správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud řízení podle § 179 zákona o služebním poměru zastavil, a tudíž ani žalovaný nepochybil, pokud stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítl a potvrdil jej. Zákon o služebním poměru totiž neupravuje možnost v případě, jaký je ten stěžovatelův, v němž žádá nahradit nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonných rozhodnutí služebních funkcionářů, o takovém nároku meritorně rozhodnout, neboť tato újma (škoda) nebyla způsobena při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby ve smyslu § 98 zákona o služebním poměru v návaznosti na § 1 odst. 4 téhož zákona. V takové situaci

tudíž služební orgány nemohly postupovat jinak, než jak učinily. O nicotnosti jejich rozhodnutí nelze vůbec hovořit. Ani uvedená stížnostní námitka tudíž není důvodná.

[30] Stěžovatel konečně také namítá, že za situace, kdy byla jeho žaloba v nyní projednávané věci zamítnuta, mu bylo znemožněno domáhat se náhrady škody za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným rozhodnutím ředitele bezpečnostního sboru a také další škody, která mu vznikla v důsledku vynaložení nákladů za právní služby související s vedením sporu. Závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu o tom, že k rozhodnutí o nároku na náhradu mu vzniklé škody je povolán soud v civilním řízení, by mu neměla jít k tíži.

[31] Jak již výše Nejvyšší správní soud vysvětlil, z nálezu Ústavního soudu nevyplývá, že by se stěžovatel svých nároků (náhrady nemajetkové újmy i škody vzniklé vynaložením dalších finančních prostředků na právní služby) nemohl domáhat, ale plyne z něj, že o těchto nárocích má rozhodovat obecný soud v občanskoprávním řízení podle zákona o odpovědnosti za škodu. Shodné závěry vyslovil v napadeném rozsudku také městský soud (viz odst. 47 napadeného rozsudku) a Nejvyšší správní soud jim nemá co vytknout a zcela se s nimi ztotožňuje. Teprve v uvedeném civilním řízení pak věcně a místně příslušný obecný soud posoudí, zda stěžovatelem uplatněné nároky jsou důvodné či nikoliv.

[32] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že městský soud při posouzení věci nepochybil a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

[33] Nad rámec shora uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za potřebné dodat, že si je vědom § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za škodu, podle nějž *nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.*

[34] V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatel svoje nároky nejprve uplatnil správně u obecného soudu v občanském soudním řízení poté, co o jeho žádosti nebylo do 6 měsíců příslušným správním orgánem rozhodnuto. Tedy postupoval od počátku v souladu s tím, jak následně (po vydání napadeného rozhodnutí) dovodil Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 1/19. S ohledem na uvedené skutkové okolnosti případu by tudíž nemělo jít stěžovateli k tíži, že v mezidobí uplynula promlčecí doba podle výše citovaného § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za škodu. Při případném následném rozhodování o tomto jeho nároku by totiž měl být zohledněn korektiv dobrých mravů, byla-li by vznesena námitka promlčení. Nebyl to totiž stěžovatel, který svoje nároky uplatnil opožděně a/nebo u nesprávného státního orgánu. Plynutí času, k němuž došlo v důsledku kompetenčního sporu mezi soudy a správními orgány, by tak nemělo ovlivnit budoucí úvahy o tomto nároku z hlediska jeho promlčení.

pokračování

VI.

[35] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu